

Facultatea de științe politice, administrative și ale comunicării
Catedra de științe politice

Anul I de studii
Anul universitar 2013-2014
ID – Administrație Publică
Semestrul I

INTRODUCERE ÎN ȘTIINȚELE POLITICE

- Syllabus de curs ID -

Informații generale despre disciplină:

- **Profesor titular:**
Lector univ. dr. Irina Ana Kantor
Modalitati de contactare:
 - e-mail: kantor@fspac.ro

- **Număr de credite:** 6
- **Cod:** ULR1101

Descrierea disciplinei, obiective:

- **Cursul** „Introducere în științele politice” urmărește trei obiective principale. Primul, așa cum sugerează și denumirea sa, este acela de familiarizare a studenților de anul I cu științele politice, cu conceptele și teoriile fundamentale și cu principalele orientări de cercetare existente. Al doilea obiectiv este acela de prezentare, prin intermediul unui demers articulat, a domeniilor de bază ale științelor politice, așa cum sunt predate și cercetate acestea în cadrul facultății noastre; se va urmări un scurt istoric al acestora, modul în care s-au particularizat dar și felul în care se integrează în știința politică în ansamblu, problemele la care acestea își propun să răspundă și provocări contemporane. Al treilea obiectiv vizează realizarea unei viziuni integrate și focalizate a domeniilor științei politice cu specificul câmpului particular al administrației publice. Cursul este unul *modular*; el introduce, într-o structură unitară, 14 module distincte.

-
- *Cerințe pentru studenți: participare inter activă susținută, menținerea unei atmosfere potrivite pentru studiu.*

- **Sesiunile tutoriale** au ca rol, prin utilizarea metodei interactive (discuții și dezbateri în cadrul seminariilor), recapitularea, detalierea și aprofundarea informațiilor transmise la curs, în complexitatea acestora. În felul acesta, problemele din cadrul cursurilor vor fi mai bine înțelese și fixate în memorie, iar eventualele nelămuriri existente vor putea fi mai ușor elucidate. Lucrul în cadrul fiecărui tutorial se va baza pe bibliografia indicată, a cărei parcurgere este obligatorie.

Cerințe pentru studenți: tutorialul este acea parte a activității academice pentru care prezența interactivă a studenților este cea mai importantă. Pentru fiecare tutorial, obligațiile dvs. permanente țin de parcurgerea bibliografiei indicate și cu obligativitate conspectarea acesteia, urmărirea și pregătirea temelor de discuție enunțate în cadrul prezentării fiecărui curs și participarea activă la discuții.

Mod de evaluare:

- **Răspunsuri la chestionare de autoevaluare - 40% din nota finală.**

Se vor desfășura săptămânal și vor cuprinde 3-5 întrebări din materia prezentată în suportul de curs și materialele bibliografice.

Activitate la cursuri și tutoriale 10% din nota finală

Se punctează participarea activă la întâlnirile semestriale, parcurgerea bibliografiei indicate, realizarea conspectelor.

Examen final 50%

Examinarea finală este una orală și interactivă organizată pe grupuri de lucru, pe baza subiectelor discutate la curs și seminar.

- Punctajele obținute în cursul semestrului au aceeași pondere și în sesiunea de restante, constituind în egală măsură procente din nota finală. În cazul în care la activitățile de curs și seminar prestația nu îndeplinește criteriile de promovare enunțate, este obligatorie repetarea disciplinei în anul academic următor.

Fraude în examen:

Fraudele descoperite în cadrul examenului vor fi sancționate cu excluderea din examen, notarea cu nota 1 și propunerea studentului pentru exmatriculare în ședința de departament.

Cazurile de plagiat, în măsura în care vor fi depistate, vor fi sancționate conform politicii Departamentului de Științe Politice privitoare la plagiat (a se vedea pagina de internet a catedrei de Științe Politice - www.polito.ubbcluj.ro - secțiunea cu reguli privitoare la plagiat, sau direct link-ul http://www.polito.ubbcluj.ro/polito/documente/reguli_plagiat.pdf)

Tematica și programarea cursurilor și tutorialelor

Săptămâna 1.

Cursul I.

Introducere. Prezentarea disciplinei, discutarea aspectelor de ordin administrativ

MODULUL I

ȘTIINȚA POLITICĂ – DEFINIȚIA ȘI DEZVOLTAREA DOMENIULUI,

Săptămâna 2

Cursul II

Obiectul și metoda științei politice..

Acest curs se constituie într-o introducere la ceea ce literatura de specialitate numește studiul politicii în sens larg și a domeniului care se ocupă cu acest studiu. Vor fi prezentate principalele definiții ale științei politice și evoluția modalităților de definire a acesteia. Domeniul este definit și circumscribit în raport cu: (1) alte discipline înrudite (istorie, drept constituțional, sociologie, etc), (2) definițiile date de autorii de autoritate din domeniu și, (3) ceea ce consideră a fi știința politică cei care o predau și/sau fac cercetări în domeniu.

Cursul va accentua istoricul preocupărilor de definire a științei politice și a principalelor școli preocupate de cercetare și studii în acest domeniu (teoria politică, studiile politice comparate, administrația publică, relațiile internaționale, metodologia politică). De asemenea, cursul va prezenta principalele contribuții la dezvoltarea domeniului, în special aportul adus de principalele “manuale de științe politice” elaborate până în acest moment. O atenție aparte va fi acordată discutării relației științei politice cu alte științe – domeniile hibride, specializarea științei politice, împrumuturile conceptuale, teoretice și metodologice.

Principalele provocările ale domeniului științelor politice care vor fi abordate în acest curs pot fi sumarizate astfel: 1) prin ce distinge ca și metodă de cercetare știința politică de alte științe și 2) care sunt principalele subiecte/teme care ar trebui să preocupe pe cei care fac științe politice.

Bibliografie:

Ronald F. King, Strategia cercetării. Treisprezece cursuri despre elementele științelor sociale, Polirom, Iași, 2005, pg. 26 – 27.

Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005, pg 21 – 37.

Chestionar de autoevaluare:

1. analizați comparativ capitolele din Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005 și Ronald F. King, Strategia cercetării. Treisprezece cursuri despre elementele științelor sociale, Polirom, Iași, 2005, pg. 26 – 27.

2. evidențiați ceea ce este comun în abordările autorilor în definirea obiectului și metodei științei politice.
3. evidențiați ceea ce este distinct, propriu și original în abordările autorilor în definirea obiectului și metodei științei politice.

Săptămâna 3

Cursul III.

Știința politică în ansamblul științelor sociale

O atenție aparte este acordată în cadrul acestui curs discutării relației științei politice cu alte științe – domeniile hibride, specializarea științei politice, împrumuturile conceptuale, teoretice și metodologice.

Principalele provocările ale domeniului științelor politice care vor fi abordate în acest curs pot fi sumarizate astfel: 1) prin ce distinge ca și metodă de cercetare știința politică de alte științe și 2) care sunt principalele subiecte/teme care ar trebui să preocupe pe cei care fac științe politice.

Bibliografie:

Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005, pg. 98 - 107

Chestionar de autoevaluare:

1. Arătați în ce a constat procesul de specializare, respective, fragmentare și hibridizare în știința politică. Dați exemple.
2. Căutați și dați exemple de împrumuturi ale științei politice din domenii învecinate și invers.
3. Arătați în ce constă noutatea și importanța pe care au aduc în științele politice așanumitele domenii hibride.

Săptămâna 4

Cursul IV.

Dezvoltarea științei politice

Istoria și dezvoltarea științei politice constituie tema acestui curs. Incursiunea în istoria sa și perspectiva evolutivă asupra științei politice demonstrează permanenta preocupare și intensul interes de care politica, ca activitate umană, l-a suscitat în rîndul filosofilor, juriștilor, istoricilor, psihologilor, sociologilor și nu mai puțin al actorilor politici.

Bibliografie:

Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005, pg. 60-90.

Chestionar de autoevaluare:

1. Arătați care sunt problemele fundamentale care pot fi urmărite în dezvoltarea științei politice din antichitate până în prezent.
2. Analizați semnificația sintagmei o istorie progresiv-eclectică
3. Din retrospectiva istorică oferită de autor, alegeți un moment și analizați-l, evidențiind prin ce anume autorul respectiv a contribuit la dezvoltarea științei politice. Identificați conceptele cu care acesta lucrează.

MODULUL II

INSTITUTII SI IDEOLOGII POLITICE

Săptămâna 5

Cursul V.

Instituțiile politice (1)

Definirea, analiza și interpretarea instituțiilor politice a constituit una dintre temele majore ale studiului politicii. Acest modul urmărește să explice felul în care oamenii se agregă în instituții și își reglementează comportamentul prin intermediul unor reguli explicite, și al unui proces decizional care sunt instituite de unul sau mai mulți actori care dețin o astfel de putere. De asemenea, sunt luate în studiu analiza juridică a instituțiilor precum și orientările metodologice contemporane în domeniu.

Bibliografie:

Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005, pg. 127-149, .177-185, 189-199

Chestionar de autoevaluare:

1. Arătați în ce constă legătura dintre puterea politică și instituțiile politice
2. Căutați exemple de analiză a instituțiilor politice în experiența voastră cotidiană, luând în comparație analize similare din istoria gândirii politice, tratate în textul studiat.
3. Evidențiați variatele perspective asupra instituțiilor existente în literatură curentă. Arătați care dintre ele o vedeți ca fiind relevantă pentru administrația publică.

Săptămâna 6

Cursul VI.

Instituțiile politice (2) Sistemul politic Prezidențialism vs parlamentarism

Acest curs analizează sistemul politic și alternativele instituționale ale acestuia în cadrul procesului de consolidare democratică. El își propune să arate diferențele existente între sistemul politic prezidențial și cel parlamentar, precum și condițiile în care ele se pãor constitui ca suport pentru, sau dimpotrivã provocare la guvernarea democraticã.

Bibliografie:

Stepan, Alfred & Cindy Skach, „Constitutional Frameworks and Democratic Consolidation: Parliamentarism versus Presidentialism”, în Alfred Stepan, *Arguing Comparative Politics*, Oxford: Oxford University Press, 2001, pp. 257-275 (Ch. 12).

Chestionar de autoevaluare:

1. Ce este un sistem politic parlamentar?
2. Ce este un system politic presidential?
3. Arãtați raportul dintre cele doua sisteme politice?
4. Arãtați care dintre cele douã sisteme constituie un support pentru procel de democratizare și explicați de ce anume?
5. Dați exemple de sisteme parlamentare și prezidențiale și comentați-le.

Sãptãmãna 7

Cursul VII.

Instituțiile politice (3) Partide politice

Modulul trece în revistã cele mai importante teme ale staziologiei - studiul sociologic al partidelor și al sistemelor de partide - atãt din punct de vedere istoric cãt și din punct de vedere tematic. O scurtã incursiune în opera înaintașilor și a clasicilor de la începutul secolului trecut va servi ca introducere (Michels, 1962 [1915]). Cea de-a doua parte va fi dedicatã genezei fenomenului partinic, precum și tipurilor istorice și a modelelor de partide (Duverger, 1964; Neumann, 1956; Kirchheimer 1966; Katz, Mair, 1995). Se va continua cu creionarea legãturii dintre partide și societate prin intermediul introducerii în teoria clivajelor (Lipset, Rokkan, 1967) și a familiilor de partide (Beyme, 1984; Seiler, 1982). Cea de-a patra parte va prezenta rezultatele referitoare la distribuția puterii în partide (Rohrschneider, 1994; Panebianco, 1988; Michels, 1962 [1915]). Partea a cincea va trata abordãrile sistemelor de partide (de ex. Sartori, 1976), iar cea din urmã mediul instituțional în care funcționeazã partidele, accentul cãzînd pe teoriile coaliționale Laver, Schonfield (Budge, Keman, 1990; Laver, Schofield, 1990).

Ca și probleme cotidiene vor fi amintite la urmã problemele sau provocãrile pe care le prezintã pe planul practicii politice așã-numita crizã a partidelor, decuplarea membrilor și a electoratului de partide, precum și evoluția dialecticã a tipurilor istorice de partide

Bibliografie:

Pasquino, Gianfranco - *Curs de științã politicã*, Editura Institutul European, Iași (Seria Universitaria. Colecția Științe Politice), 2002: pag. 150-180.

Fisichella, Domenico - *Știința politică. Probleme, concepte, teorii*, Editura Universitatea de Stat din Moldova, Chișinău, 2000: pag. 169-184., 197-216.

Chestionar de autoevaluare:

1. Arătați ce sunt partidele și cum au luat ele naștere. Exemplificați cu un partid din România interbelică.
2. Discutați tipologia partidelor. Arătați relația dintre partide, reprezentare politică și leader. Dați exemple de coaliții.
3. Discutați, din perspectiva literaturii studiate, relația aparat birocratic, administrație publică – partid politic. Luați în analiză un caz concret.

Săptămâna 8

Cursul VIII.

Ideologii politice

Subiectul acestui curs sunt ideologiile politice. Se urmărește definirea lor în istoria gândirii politice, dezvoltarea lor ca practică a vieții politice în secolul XIX și XX, precum și schimbările survenite la începutul secolului XXI în acest camp al științei politice.

Bibliografie:

Ball, T., Dagger, R. 2000, Ideologii politice și idealul democratic. Editura Polirom, Iași. Cap. 1.

Bracher, Karl, Ideologiile politice.

Kantor, Irina A., Definirea ideologiilor, Suport de curs ID

Chestionar de autoevaluare:

1. Extrageți din bibliografia anunțată dar și din cercetarea proprie, definiții ale ideologiei, altele decât cele discutate în curs.
2. Comparați aceste definiții. Discutați rezultatul comparației
3. Discutați elementele distinctive în nașterea ideologiilor politice în secolele XIX, XX și XXI.
4. Cum vedeți relația sistem politic – partid politic – ideologie politică?

MODULUL III INTERACȚIUNI POLITICE ȘI ATITUDINI POLITICE

Săptămâna 9

Cursul IX.

Comportament politic

Studiile de psihologie politică se constituie într-un domeniu interdisciplinar care s-a dezvoltat cu precădere începând cu a doua jumătate a secolului XX. Din domeniul științelor politice interesul pentru o astfel de colaborare a venit în special din partea specialiștilor în comportamentul politic. Perspectivele din care aceste studii au fost abordate de către psihologi au variat însă de la psihologia personalității, la psihologia socială și mai recent la psihologia cognitivă. Teme actuale ale domeniului psihologiei politice includ: formarea preferințelor electorale, rolul

caracteristicilor individuale/stilului de leadership politic și rolul stilului de comunicare interpersonală în influențarea a comportamentului politic.

Bibliografie:

Goodin, Robert E.; Klingemann Hans-Dieter (coord.) - *Manual de știință politică*, Editura Polirom, Iași, 2005: pag. 205-228

Chestionar de autoevaluare:

1. Definiți conceptul de „context social” și arătați în ce mod el constituie un răspuns din partea sociologiei politice la dilema generată de faptul că în realitate majoritatea preferințelor politice ale indivizilor sunt determinate de mediul social în care ei trăiesc și nu reprezintă rezultatul alegerilor individuale independente așa cum ar trebui să fie conform exigentelor unei societăți democratice ideale.
2. Dați un exemplu concret care să ilustreze acest raționament.

Săptămâna 10

Cursul X.

Cultură politică și democrație

Care sunt factorii care influențează apariția unui regim democratic, îi determină stabilitatea, sau sunt cauză a răsturnării sale? Încercarea de a da un răspuns acestor întrebări a condus încă din vremea antichității grecești la considerarea unor factori culturali drept o posibilă parte a explicației. De atunci și până în prezent au fost numeroase încercările de a include în explicarea unor fenomene politice și a unor aspecte de tip cultural, alături de cele instituționale, politice și economice.

Mai recent, căderea regimurilor comuniste, ritmul foarte diferit al democratizării în rândul celor aproape 30 de state foste comuniste, dar și atacurile teroriste din septembrie 2001 și adâncirea tensiunilor dintre "civilizații" care au urmat acelor atacuri, sunt evenimente și procese care mențin ridicat interesul pentru studiul relației între cultură și democrație.

Caracterul acestui domeniu este interdisciplinar, cele mai multe dintre contribuțiile care îl constituie fiind revendicate de către științele politice și sociologie, iar mai recent și de către științele economice. În plus, psihologia, istoria și antropologia, sunt discipline care au avut un rol însemnat în dezvoltarea sa.

Tema modulului este aproximată prin două subteme aflate în relație, care vizează o categorie largă de aspecte ale culturii, desemnate prin termenul de capital social, respectiv o categorie de fenomene care sunt manifestări ale culturii, grupate sub denumirea de participare politică:

Bibliografie:

Almond, A. Gabriel, Sidney Verba, *Cultura civică*, Editura DU STYLE 1996. Capitolul 1 O abordare a culturii politice p.33-72.

Bădescu, G. - *Participare politică și capital social în România*, Ed. Accent, Cluj-Napoca, 2001).

Chestionar de autoevaluare:

1. Ce este cultura politică? Dar cultura civică?
2. Ce tipuri de cultură politică analizează Almond și Verba?
3. Ce este capitalul social, ce efecte are? Poate fi folosit în aplicații practice? Dați exemple.
4. Cum definiți conceptul de încredere?
5. Ce înseamnă participarea politică, ce forme de participare politică cunoașteți?
6. Ce efecte are participarea? Dați exemple.

Săptămâna 11 02.-08.12. ACTIVITĂȚI TUTORIALE
MARTI, 3 dec. între orele 14.00.-16.00.

MODULUL IV

POLITICĂ COMPARATĂ

Cursul XI

Politica comparată (1) Definiție și metodologie

Modulul prezintă politica comparată ca un domeniu foarte important în cadrul științelor politice. El urmărește abordările principale în politica comparată mergând pe ideea contextului în care s-au dezvoltat conceptele și pe enumerarea criticilor ce au dus la considerarea teoriei ca depășită. Această prezentare va fi urmată de discutarea principalelor probleme cu care se confruntă politica comparată și anume: rolul variabilei timp, capacitatea conceptelor de a „călători”, numărul de cazuri

Domeniul este prezentat începând cu un scurt istoric pornind de la Aristotel și Tocqueville până în anii 1930-40. Vor fi prezentate abordările principale urmărind și explicând conceptul cel mai important contextul politic în care s-a format și modul în care acesta a fost înlocuit de o altă abordare. Instituționalismul formal, legal, „developmentalism” evoluționismul sunt urmate de mai multe abordări care au dus la divizarea domeniului. Va fi discutat corporatismul, teoria dependenței, economia politică, politica publică, cultura politică sau noul instituționalism. Autorii discutați aici vor fi Macridis, Almond și Coleman, Max Weber, Inglehart.

Probleme cu care se confruntă abordarea comparativă sunt legate de rolul variabilei timp, capacitatea conceptelor de a „călători”, și numărul cazurilor cercetate, cât și modul de selectare a cazurilor ce urmează a fi studiate. Aici autorii abordați vor fi Coppedge, Michael, Sartori, Bartolini, și Przeworski și Kopstein, Jeffrey S. și David A. Reilly.

Bibliografie:

Goodin, Robert E.; Klingemann Hans-Dieter (coord.) - *Manual de știință politică*, Editura

Polirom, Iași, 2005: pag. 279-296

Wiarda, Howard J. - "Introduction: New Directions in Comparative Politics" capitolul I din *New Directions in Comparative Politics*, Boulder: Westview Press, 2002: pag. 1-17.

Chestionar de autoevaluare:

1. Definiția politică comparată ca domeniu al științelor politice și arătați deosebirea dintre politica comparată ca domeniu și politica comparată ca metodă de cercetare.
2. Descrieți sfera politicii comparate. Exemplificați.
3. Arătați care sunt întrebările și problemele specifice domeniului.

Săptămâna 12

Curs XII

Politică comparată (2) Studii de tranziție și democratizare.

Modulul își propune să treacă în revistă cele mai influente teorii care explică evoluțiile sistemelor sociale și politice în procesele de tranziție de la regimurile politice nedemocratice la cele democratice, și invers din secolul XX, în diferite contexte geografice, temporale și politice.. Sunt avute în vedere răspunsuri parțiale la întrebări precum: când vorbim despre o *democrație consolidată* ? Cât de mare este importanța regimului anterior pentru procesul de *democratizare* ? Care este relația între *tranziția spre democrație* și *reforma economică* în direcția capitalismului ?

Bibliografie:

Juan J. Linz și Alfred Stepan, „Drumul spre o democrație consolidată”, în Larry Diamond; Yunhan Chu; Marc F. Plattner și Hung-mao Tien, *Cum se consolidează democrația*, Iași: Polirom, 2004, pp. 51-67.

Chestionar de autoevaluare:

1. Arătați cum este definit conceptual de democrație consolidată
2. Evidențiați acele contexte în care putem vorbi despre o democrație consolidată
3. Arătați diferențele dintre următoarele concepte: tranziție democratică. liberalizare, democratizare.
4. Arătați în ce constau transformările atitudinale și comportamentale în contextual democratizării.

Săptămâna 13

VACANȚĂ

Săptămâna 14

VACANȚA

MODULUL V

SISTEME INTERNAȚIONALE

Săptămâna 15

Cursul XIII..

Relații internaționale

Definirea/circumscrierea domeniului:

Relațiile internaționale, ca disciplină de studiu, împrumută cadre teoretice și concepte analitice din multe dintre științele sociale; un exemplu solid este conceptul de putere - împrumutat din științele politice - concept la care disciplina s-a raportat cu consecvență; mai mult decât alte științe sociale, Relațiile Internaționale mizează în evaluări și analize pe o exprimare multidisciplinară, necesitând cunoștințe din istorie, economie, geografie, sociologie, antropologie sau științe politice.

(def.:) prin relații internaționale (RI) înțelegem de obicei ***toate interacțiunile între actori aflați pe teritoriul unor state, interacțiuni care transgresează granițele respectivelor state.***

explicații: - tipuri de actori: statali - nonstatali → tipuri de interacțiuni între actori
- ce sunt nivelurile de analiză („imaginile”) în relațiile internaționale?

Istoric și abordări:

- scurt istoric al sistemului internațional: momente-cheie:

1648 - Pacea Westfalică; 1914-1918 - Primul Război Mondial; 1939-1945 - Al Doilea Război Mondial; Războiul Rece și consecințele sale; 1989 - căderea comunismului; semnificația lui 1989 în RI; abordări post-1989.

Provocări contemporane ale domeniului:

- dezvoltarea unor modele de analiză în relațiile internaționale poate fi detectată în operele unor gânditori politici timpurii precum N. Machiavelli - „Principele”, Thomas Hobbes - „Leviathanul”, Hugo Grotius - „Jus belli ac pacis”

- domeniul a cunoscut o dezvoltare accentuată după 1914 (T. Wilson - „Cele 14 puncte”; Hans Morgenthau - „Power among Nations”).

- **Idealism/liberalism versus liberalism** în Relațiile Internaționale: caracteristicile celor două paradigme: raportarea la conflict/cooperare și la comportamentul actorilor în sistemul internațional; relevanța statului-națiune; *Kenneth Waltz: statul-națiune și ordinea anarhică*: raportarea constantă la opera lui Waltz.

- **Dezvoltarea contemporană a domeniului** s-a îndepărtat de viziunea dihotomică idealism-realism; granițele între cele două mari ramuri ale RI au devenit mai perisabile iar interesele de cercetare s-au multiplicat; reapropierea de filosofia politică și influența crescândă a sociologiei și psihologiei au adus în RI concepte împrumutate din aceste domenii.

- 1989 a fost un moment critic pentru disciplină; incapacitatea de a prevedea colapsul URSS a creat o presiune asupra disciplinei, determinând teoreticienii să se îndeparteze de paradigmele clasice (liberalism, realism); noile provocări din politica mondială (creșterea relevanței actorilor non-statali, emergența regimurilor internaționale, descreșterea statelor-națiune, globalizarea și regionalizarea) fiind încadrate în frame-uri teoretice diverse: teoriile critice, postmodernismul.

Bibliografie:

Goodin, Robert E.; Klingemann Hans-Dieter (coord.) - *Manual de știință politică*, Editura

Polirom, Iași, 2005: pag. 353-371, 403-412.

Chestionar de autoevaluare

Subiecte de discuție - relația domeniului cu celelalte domenii ale științei politice:

- Definiții ale puterii în științele politice; definiții ale puterii în Relațiile Internaționale;
- Sistem intern - sistem internațional. Cum influențează sistemul intern sistemul internațional? Cum influențează sistemul internațional sistemul intern (exemple)
- Abordări teoretice: ce este politica internațională? Relevanța paradigmatelor în explicarea evenimentelor din arena internațională. Exemple: balanța de putere și Primul Război Mondial (identificarea actorilor, a balanței de putere, alianțelor și felului în care acestea au functionat); caracteristicile sistemului internațional de după 1989: actori statali, actori nonstatali, organizațiile internaționale și relevanța lor în politica internațională: ONU și nevoia de reforma instituțională.

Studiu de caz: Orientul Mijlociu: nivel individual - nivel statal - nivel sistemic;

- Identificarea actorilor și a rolului acestora în funcție de cele 3 „imagini”; încadrarea evenimentelor din Orientul Mijlociu în sistemul internațional; raportarea actorilor din sistem la Orientul Mijlociu.
- Etica în relațiile internaționale, problema standardelor duble.

MODULUL VI

ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ ȘI BUNA GUVERNARE

Săptămâna 16

Cursul XIV.

Politicile publice reprezintă domeniul aplicat al științelor politice. Ce fac guvernele, de ce și cu ce rezultate sunt întrebările care ghidează studiile empirice din cadrul acestei discipline. Scopul acestor studii este atât înțelegerea cât și evaluarea critică a măsurilor guvernamentale în domenii ca drepturile civile, justiție, sănătate și protecție socială, educație, securitate națională, economie, sistem fiscal.

Temă de seminar:

Pentru fiecare dintre modelele teoretice (modelul instituțional, modelul proceselor, teoria grupurilor, teoria elitelor, modelul rational, modelul incremental, teoria jocurilor, modelul alegerilor publice, teoria sistemelor) urmăriți următoarele:

- Descrierea modelului.
- Care este aspectul politicii publice asupra căruia modelul insistă (de exemplu politicile publice ca output instituțional în cadrul modelului instituțional, sau politicile publice ca puncte de echilibru între influența grupurilor de interes în cadrul teoriei grupurilor).

- Care sunt, conform fiecarui model teoretic, criteriile pe care trebuie sa le îndeplineasca politică publică

Bibliografie:

- Dye, Thomas - *Understanding Public Policy*, Prentice Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1995 (manualul este disponibil la biblioteca facultății atât în limba engleză cât și în traducere în limba română): capitolul II „Politici publice - ce fac guvernele, de ce și cu ce rezultate. Modele teoretice în tratarea politicilor publice”, pag.17-42 (materialul este disponibil și în format electronic pe calculatorul de la bibliotecă).

Săptămâna 17
SESIUNE DE EXAMENE

Săptămâna 18
SESIUNE DE EXAMENE

Săptămâna 19
SESIUNE DE EXAMENE

Săptămâna 20
VACANȚĂ

Săptămâna 21
SESIUNE DE RESTANȚE